

ת"פ 12225/07/16 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד מאהר מורר

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 12225-07-16 מדינת ישראל נ' מורר

לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד נופר מזולה

נגד

הנאשם

מאהר מורר ת.ז.

ע"י ב"כ עו"ד שאדי נאטור

גזר דין

1. הנאשם, יליד 1977, הורשע על פי הודאתו בעבירה של **קבלת נכסים שהושגו בעוון**, בניגוד לסעיף 412 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי העובדות ביום 1.3.16 בשעה 04:23 או בסמוך לכך התפרצו אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה לחנות בשם "קונספס מובייל" ברחוב המסגר 45 בתל-אביב וגנבו 136 טלפונים ניידים. בהמשך, בשעה 06:45 או בסמוך לכך, התקשר אחר לנאשם והציע לו למכור את הרכוש הגנוב. בהמשך, בין השעות 06:45-17:00, נפגשו האחר והנאשם וזה העביר לנאשם 107 טלפונים ניידים מתוך הרכוש הגנוב. במעשיו קיבל הנאשם 107 טלפונים ניידים כאשר הוא יודע שבעוון הושגו ונטל את השליטה עליהם.

2. לא היתה הסכמה לעונש וכל צד טען כראות עיניו.

3. ב"כ המאשימה טענה שמדובר בנאשם שנטל לידי היקף גדול של סחורה גנובה ששוויה רב. התובעת טענה כי אמנם לא הוזכר בכתב האישום השווי הריאלי של הטלפונים הניידים, ואולם על פי נסיון החיים והשכל הישר שוויו של טלפון נייד נע בין 1,300 ל-3,000 ₪ ועל כן, חישוב פשוט מראה ששווי הסחורה עמד על 139,000 ₪ לכל הפחות. התובעת טענה שמטרת המחוקק בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בעוון היא להרתיע את מי שמקבל או מחזיק בנכסים שהושגו בעבירה ובדרך זו להקטין את הפיתוי לביצוע עבירות רכוש כדי להשיג רווח שלא כדין. ב"כ המאשימה הפנתה לסעיף העבירה הקובע כי עונשו של מבצע העבירה זהה לעונשו של מי שהשיג את הנכסים שלא כדין - ובמקרה שלפנינו, היות והנכסים הושגו בגניבה, הרי שהעונש המירבי עומד על 3 שנות מאסר. התובעת ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר לצד מאסר על תנאי. נוכח היעדר עבר פלילי והודאה בהזדמנות הראשונה

עמוד 1

ביקשה לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם לו עתרה.

4. ב"כ הנאשם הדגיש כי כתב האישום המתוקן לא מייחס לנאשם עבירות של התפרצות או גניבה, אלא קבלת נכסים שהושגו בעוון בלבד. הסניגור הפנה לנסיבות ביצוע העבירה - לדבריו הנאשם עוסק בתחום האלקטרוניקה ובמכירת מכשירים אלקטרוניים והאחרים הציעו לו לרכוש את הטלפונים הניידים שהושגו בעוון; העיסקה לא הושלמה במלואה; הרכוש נתפס; הנאשם שיתף פעולה עם המשטרה בחקירה; הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן, מכה על חטא. הסניגור טען שלא מצוין בכתב האישום המתוקן שווי הטלפונים הניידים הגנובים ועל כן מנועה המאשימה מלהעלות סברות בנושא זה במסגרת הטיעונים לעונש. עוד נטען כי אין כל ראיה לכך שהטלפונים הניידים חדשים, פעילים או שמא תקולים. ב"כ הנאשם טען שלא מצא פסיקה הדנה בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בעוון בשל מיעוט המקרים בהם מואשמים נאשמים בעבירה זו, ואולם, לדבריו, מתחם העונש ההולם בעבירה החמורה יותר של קבלת נכסים שהושגו בפשע נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, ועל כן, המתחם בעבירה בה הורשע הנאשם אמור להיות נמוך יותר, החל ממאסר על תנאי בלבד. הנאשם נשוי ואב ל-4 ילדים קטינים, נעדר עבר פלילי, אדם נורמטיבי שלו זו הסתבכותו הראשונה עם החוק. הוא נעצר במסגרת פרשיה זו למשך מספר ימים ושוחרר ומאז לא שב והסתבך בביצוע עבירות נוספות.

במצב דברים זה, ביקש ב"כ הנאשם להטיל עליו עונש מאסר על תנאי לצד קנס כספי.

5. הנאשם בדברו האחרון סיפר שהוא עובד עם חברות רבות בארץ המעניקות לו "אובליגו" גדול ועל כן מצבו "מצוין".

דין

6. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בעוון, בניגוד לסעיף 412 לחוק העונשין, עבירה הממוקמת תחת פרק י"א לחוק (אשר כותרתו "**פגיעות ברכוש**") בסימן ה' לחוק (שכותרתו "**נכסים גנובים**") וזו לשונה:

"המקבל, בעצמו או על ידי שלוח, דבר, כסף, נייר ערך או כל נכס אחר, כשהוא יודע כי בעוון נלקח, הושג, נשלחה בו יד או נעשה בו, והנוטל עליו בעצמו או על ידי שלוח, לבדו או ביחד עם אחר, את השליטה או העשיה בנכס כאמור, דינם כדין מבצע אותו עוון".

בענייננו, היות ומוסכם כי עבירת העוון בגינה הושג הרכוש הגנוב היא עבירת גניבה, בניגוד לסעיף 384 לחוק, אשר העונש שבצידה הוא 3 שנות מאסר, הרי שהעונש המירבי בגין העבירה שביצע הנאשם עומד אף הוא על 3 שנות מאסר.

7. דומה כי מנעד הענישה בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בעוון - מבלי להתייחס לנסיבותיו הקונקרטיות של כל תיק ותיק - הוא מנעד רחב ביותר ויכול לנוע ממאסר על תנאי (בנסיבות הביצוע המקלות ביותר) ועד ל-3 שנות מאסר (בנסיבות הביצוע המחמירות ביותר), כשם שמתחם זה ראוי לעבירת הגניבה.

מהו איפוא מתחם העונש הראוי לעבירה של קבלת נכסים שהושגו בעוון (גניבה) - בנסיבותיו הקונקרטיות של תיק זה -

ומהם הקריטריונים שיש לקחת בחשבון בבואנו לעצב את אותו מתחם עונש הולם?

נקודת המוצא לדיוננו הוא תיקון מס' 113 לחוק העונשין, לפיו העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לעיקרון מנחה זה, יש לקבוע מתחם עונש הולם בהתחשב בערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. הערכים המוגנים בביצוע העבירה נלמדים, בין היתר, ממיקומה הגיאוגרפי של עבירת קבלת נכסים שהושגו בעוון בחוק העונשין - תחת הפרק של "פגיעות ברכוש". דהיינו, הערך החברתי המוגן הראשון שנפגע מביצוע העבירה הוא שמירה על רכושו וקניינו של הזולת ומניעת פגיעה בו. בהיבט זה, המחוקק לא ערך אבחנה - מבחינה עונשית - בין העברין שגונב בפועל את הרכוש לבין העברין המקבל לידיו את הרכוש הגנוב ועונשם של השניים זהה. ללמדך, כי המחוקק ראה באותה חומרה את התנהגותם של השניים, אשר מקיימים יחסי גומלין ביניהם, בחינת היו שניהם חוליות מרכזיות בשרשרת הפגיעה ברכוש - האחד גונב והשני מקבל את הרכוש הגנוב על מנת להחזיק בו ולהשתמש בו או על מנת למכרו תוך עשיית רווח קל, ואין טעם לגנוב רכוש אם החוליה הבאה בשרשרת אינה "ממתינה" לקבל את אותו רכוש גנוב, ולהיפך.

בהקשר זה, מוכרות לנו הוראות חוק דומות הממוקמות מיד אחרי הסימן בו מצויה העבירה מושא דיוננו - מתחום גניבת הרכב וקבלת רכב גנוב - אשר גם שם נקט המחוקק בגישה זהה, כך שעונשו של הגונב רכב זהה לעונשו של מקבל הרכב בידעו שהוא גנוב ועומד על 7 שנות מאסר (סעיפים 413ב' (א) ו-413' לחוק העונשין). גם פסיקת הערכאות הדיוניות אשר דנה ביחס בין שתי הוראות החיקוק מסבירה את הרציונל העומד מאחורי גישת המחוקק אשר ראה לקבוע ענישה זהה לשתי העבירות, על אף השוני המהותי ביסודות העובדתיים של העבירות. כך כב' הש' לביא בת.פ. (ק"ג) 56279-02-13, **מדינת ישראל נ' אל חריזי** (15.9.13) -

"סבורתני כי אכן הענישה הראויה של מי שמקבל רכב גנוב, אמורה להיות זהה לעונשו של מי שגונב הרכב, כפי שנקבע לגבי מקבל רכוש שהושג בהתפרצות אל מול הפורץ, ולא בכדי המחוקק קבע כי מדובר בעבירה מסוג פשע. ללא מקבל הרכוש, לא תתקיים התופעה של הגניבה, שכן הגונב רכוש נזקק לשוק של רוכשים ולכשמדובר ברכב שנגנב ומועבר לשטחי הרשות, יש צורך במי שינהג בו".

וכך כב' הש' פרייז בת.פ. (כ"ס) 12942-12-12, **מדינת ישראל נ' שגדרי** (27.2.13) -

"לענין זה, איני רואה כל הבדל לעניין הענישה בין מי אשר פועל לבצע את הפריצה והגניבה לבין מי אשר בסופו של דבר מקבל לידיו את הרכוש הגנוב... השיקול המרכזי לענין הענישה בהשוואה בין מבצע ההתפרצות והגניבה לבין מקבל הרכוש הגנוב, הינו שהאחד מקיים את השני. הגניבה וההתפרצות לא היו מתבצעות לולא הגנב היה יודע שיש מי שיקבל לידיו את הרכוש הגנוב וכמובן באופן לוגי קבלת הרכוש הגנוב לא היתה מתבצעת אם לא היה נגנב".

ואכן, הרציונאלים העומדים בבסיס הפסיקה המובאת לעיל רלוונטיים - בשינויים המחוייבים - גם לענייננו.

9. הערך החברתי המוגן השני בביצוע העבירה הוא שמירה על חיי מסחר תקינים והוגנים ומניעת יתרון בלתי הוגן של מבצע העבירה על פני ציבור הסוחרים שומרי החוק. המקבל נכס שהושג בעוון חוסך לעצמו - בהכרח - הוצאות ועלויות רבות. הוא אינו נדרש לרכוש סחורה במחיר שוק ריאלי, אלא משלם (אם בכלל) סכום נמוך בהרבה עבור הסחורה הגנובה. בכך, הוא יכול "להרשות לעצמו" למכור את הסחורה הגנובה במחיר נמוך יותר מסוחרים שרכשו את הסחורה במחיר מלא והוא יוצר לעצמו יתרון בלתי הוגן אל מול ציבור הסוחרים שומרי החוק.

10. כאן המקום לציין כי העבירה של קבלת נכסים שהושגו בעוון - כמו גם עבירות הגניבה וההתפרצות - הן עבירות קלות לביצוע וקשות לחשיפה ועל כן הן כדאיות מבחינה כלכלית למבצעהן. מכאן החשיבות שבהחמרת הענישה כלפי מבצעי אותן עבירות, על מנת שהן יהפכו לבלתי כדאיות ולא ישתלמו למבצעהן.

11. ומהערכים החברתיים המוגנים לנסיבות הקונקרטיות של ביצוע העבירה בענייננו - למקרא כתב האישום המתוקן ניתן לומר שחברו להן נסיבות מחמירות, אשר יש בהן כדי להשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם ולהחמירו, וביניהן - **אופי הרכוש הגנוב** - מדובר בטלפונים ניידים, מצרך מבוקש ביותר, פופולארי, יומיומי, אשר קיימת סבירות גבוהה ביותר שיימכר על ידי הנאשם, שעיסוקו במכירת מכשירים אלקטרוניים, לאחרים, ביתר קלות. אכן, לא מצוין בכתב האישום ערכם של הטלפונים הניידים, כמו גם העובדה אם היו חדשים או תקולים, אך נסיון החיים, ההגיון הבריא והשכל הישר מלמדים שעלות טלפון סלולרי בימינו נע סביב 1,000 ₪ וכי הנאשם - כמי שמוכר מוצרי אלקטרוניקה - לא היה מקבל לידיו טלפונים משומשים או תקולים; **היקף וכמות הרכוש הגנוב** - מדובר ב-107 טלפונים ניידים, כמות שאינה מבוטלת, שאם היתה נמכרת על ידי הנאשם היתה מביאה תשואה נאה.

מאידך, יש להביא בחשבון שפוטנציאל הנזק לבעל החנות ממנה נגנבו הטלפונים הניידים לא התממש, שכן המעורבים נעצרו על ידי המשטרה וסביר להניח שהסחורה הגנובה הושבה לבעליה, כך שבפועל הנאשם לא הפיק כל רווח מביצוע העבירה; הנאשם לא היה שותף להתפרצות לחנות ולגניבה עצמה; כפועל יוצא מכך, חלקו בהתנהלות העבריינית אינו החלק הארי.

12. בנסיבות אלה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות ל-15 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי וקנס כספי [ראה והשווה ת"פ (רמלה) 1215-09 **מדינת ישראל נ' אלאטראש** (2.9.10), שם הוטלו (אמנם במסגרת הסדר טיעון) 3 חודשי מאסר בעבודות שרות על נאשם שקיבל לחזקתו 12 מצברים שהושגו בעוון ואשר שווים 3,600 דולר].

13. במיקום עונשו של הנאשם בתוך המתחם התחשבתי באלה - הנאשם יליד 1977 נעדר עבר פלילי מכל סוג ומין שהוא וזו לו הסתבכותו הראשונה עם החוק; הנאשם לא שב לבצע עבירות מאז מעורבותו בעבירה הנוכחית; הנאשם היה עצור במסגרת תיק זה למשך מספר ימים; הנאשם נשוי ואב ל-4 ילדים קטינים; הנאשם בעל עסק לממכר מוצרי אלקטרוניקה; הנאשם שיתף פעולה בחקירה המשטרתית, הודה בכתב אישום מתוקן בהזדמנות הראשונה ונטל אחריות מלאה על מעשיו. בכך גם הביא לחסכון משמעותי בזמן שיפוטי.

נוכח כל אלה, ימוקם עונשו של הנאשם קרוב לתחתית מתחם העונש ההולם.

14. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות כמומלץ על ידי הממונה על עבודות השרות בחוות דעתו מיום 17.12.17, ובהסכמת הנאשם. הנאשם יבצע את עבודות השרות במעון נכים גילה-איל"ן איגוד ישראלי לילדים נפגעים, רח' צביה ויצחק 30 ירושלים, 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות. לצורך תחילת ריצוי העונש על הנאשם להתייצב ביום 30.1.18 שעה 08:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות השרות, ת.ד. 741 באר שבע, 84000.

הובהר לנאשם כי במידה ולא יבצע את עבודות השרות כנדרש או לא יישמע להוראות הממונה על עבודות השרות ונהליו, יהא מוסמך הממונה על עבודות השרות להורות על הפסקה מנהלית של עבודות השרות והנאשם ירצה יתרת עונשו בכליאה ממשית.

ב. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת רכוש.

ג. קנס כספי בסך ₪ 5,000 או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, רצופים ושווים, החל ביום 18.2.18. לא ישולם תשלום במועד יעמוד מלוא הסכום לפירעון מיידי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתן היום, ב' שבט תשע"ח, 18 ינואר 2018, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא-כוחו.